

bart gælder den Maade, hvorpaa der sejles i dette Øjeblik, blandt andet af den gode Grund, at et menigt Medlem ikke er i Stand til at se til Bunds i dette Forhold. De Oplysninger, der foreligger for et saadant Medlem, er ikke af en saadan Art, at man kan danne sig en virkelig begrundet Mening, og hertil kommer jo, at en offentlig Drøftelse af dette Forhold vil være ganske overordentlig vanskelig. Jeg gentager derfor, at det, jeg i dette Øjeblik kritiserer, først og fremmest gælder dette, at Skibsarten alene uden Medvirken fra Samfundet helt og holdent har disponeret over vor Forbindelse med det vestlige Udland, og at den ligeledes helt og holdent afgør, hvilken Betaling den skal have for de Præstationer, den udfører.

Jeg maa sige, at Regeringens Passivitet i dette Forhold er mig ganske ufattelig. Der foreligger nemlig en hel Række Udtalelser, skriftlige og mundtlige, dels fra den højtærede Indenrigsminister, dels fra den højtærede Trafikminister og dels fra den højtærede Handelsminister, som alle er af en saadan Art, at man skulde tro, at Udtalelserne vilde konkludere i Handling og ikke forblive Ord. Maa jeg først henvise til den højtærede Indenrigsministers smukke Udtalelser i denne Sal om, hvad Statens Opgave i Fremtiden maatte blive, Udtalelser, som gik ud paa, at man fremtidig maatte føre en anden social Politik end den, man hidtil havde ført, Udtalelser, der, saaledes som jeg forstod dem, gik ud paa, at man ikke kunde tillade Overgreb fra Kapitalens eller fra Trusters Side, men absolut maatte skride ind overfor saadanne. Jeg finder disse Udtalelser meget vanskeligt forenelige med det, der af Regeringen er foretaget i de forløbne Krigsaar: Det er, naar Talen er om Trustens Forhold til Samfundet, uden Betydning, om denne Trust er en villet Trust, altsaa en Kapitalsammenslutning, som er dannet for at udnytte Samfundet, eller en tilfældig Trust som i det Forhold, der for Skibsfartens Vedkommende eksisterer i Øjeblikket, idet et Antal Aktieselskaber tilfældigt, og uden at de selv har villet det eller har gjort noget derfor, har faaet Lejlighed til at udnytte Samfundet paa en, som jeg synes, ganske ublufærdig Maade. Maa jeg tillige henvise til de Ord, hvormed den højtærede Handelsminister saa smukt fremsatte det lille Lovforslag, vi nu behandler. I de faa Ord kom den højtærede Minister kort, men meget virkningsfuldt, synes jeg,

ind paa, at det var Samfundsbetragtninger, der i denne Sag burde gøres gældende. Maa jeg endvidere henvise til de Udtalelser, som den højtærede Handelsminister i sin Tid fremsatte som Formand for den overordentlige Kommission, Udtalelser, som blandt andet fik Udtryk ved Forslaget af 22. December 1915, et Forslag, der — jeg bemærker det her for dem, som ønsker at se det efter — findes i Bemærkningerne til Lovforslaget af 17. Januar 1916 Sp. 10, Udtalelser, der helt igennem giver Udtryk for de Tanker, jeg her tillader mig at fremsætte. Maa jeg endelig henvise til en helt ny Udtalelse af den højtærede Trafikminister, der for øvrigt ogsaa tidligere i sin Egenskab af Handelsminister har taget Stilling til dette Spørgsmaal, en Stilling, der faldt sammen med den, som den nuværende Handelsminister i sin Tid har taget. For faa Dage siden forhandlede man i Landstinget et Lovforslag om Formue- og Indkomstskat, og ved den Lejlighed kom man ind paa en eventuel Forhøjelse af Jernbanetaksterne og derved ogsaa paa en Omtale af de Takster, for hvilke Det forenede Dampskibsselskab sejlede i indenrigs Fart. Det blev nævnt, at disse var forhøjede med noget som 100 pCt., og overfor dette udtalte den højtærede Trafikminister — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle faa Linier —: „Hvis Motivet for dette Selskab var, at det vilde benytte Lejligheden til at tjene Penge, vilde jeg ikke respektere Motivet, og saa tror jeg, at Regeringen vilde have følt sig foranlediget til, i hvert Fald hvis det var muligt, at foretage Skridt for at forhindre denne ekstraordinære Forhøjelse“. Saaledes udtalte den højtærede Handelsminister sig om en Forhøjelse paa 100 pCt. i indenrigs Fart. Jeg kan da ikke forstaa, at den højtærede Trafikminister ikke indenfor den Regering, Talen er om, har kastet sig i Brechen for at skride ind overfor Fragtforhøjelser i den udenrigske Fart, Forhøjelser, der helt og holdent kommer det danske Samfund til Skade i den Forbindelse, der her er Tale om. Jeg kan ikke forstaa, at man ikke skrider ind der, hvor Forhøjelserne i mange Tilfælde drejer sig om — jeg skal senere komme ind paa hvor mange Procent.

Jeg er selvfølgelig ikke blind for de Betæneligheder, der kan næres overfor en Indskriden i dette Forhold, og heller ikke for de Indvendinger, der fra anden Side er rejste overfor den Opfattelse, jeg her gør mig til Talsmand for. Jeg ved selvfølgelig, at man blandt andet siger, at